

ма войска да имъ проводи, та трѣбова сами да се бранетъ, ако би да се нападнатъ. Селанети казоватъ, че това имало писано въ писмото на пашата, а Турцити отричатъ това нѣшто.

Въ това врѣме, задъ планината се показаха баши-бозуцити и се испрѣчиха прѣдъ селото и главатаръ тѣ имъ Ахмедъ-ага отъ Тъмрашъ, проводи Дели-Хасана и мнозина отъ своити люде въ селото съ заповѣдь да пригответъ всичко за него и за дружина та му, който идѣше съ една чета баши-бозуци да ги покровителствова. Перушгичане му отговорили, че не искатъ неговото покровителство и че тии са готови сами да се покровителствуватъ. Проводенити баши-бозуци нерачиха да занесатъ тоа отговоръ на главатаръ тѣ си; едно каране се подкачи, въ което пратеницити се хващатъ отъ селанети. Не се знае наздраво, да ли ги убиха обрѣжени, или по-послѣ; нѣ кавно је, че Перушгичане бѣха насѣкани отъ расказването за баши-бозушкити дѣла, отъ човѣцити, што се бѣха спасили отъ другити села, нападнати отъ тиа баши-бозуци, бѣха се спасили въ Перушгича.

Рангелъ се проводи третий пѣтъ въ Пловдивъ да раскаже всичко, што стана на управитель тѣ и, че селанети са въ голѣма опасностъ. Кога трѣгноваше за Пловдивъ, той зе съ себе си дѣштера си, когато бѣше твърдѣ болна, подъ прѣдлогъ, че иска да ѝ покаже на докторити. Него тосъ часъ го хванаха и хвърлиха въ затворъ, дѣто се намира дори и до днесъ, както ми казаха Турцити, зашто то не је извѣстилъ на правителството за смъртъта на двамата помаци и послѣ, че прѣнесълъ барутъ и куршуми за Перушгичане. Българети казоватъ отъ своа страна, че Турцити го държатъ, зашто искатъ да въпрепетствуватъ да не докаже той, че Перушгичане са приели съвѣтъ отъ Азисъ-паша да се бранетъ сами.

Баши-бозуцити, които се показаха предъ Перушгича, по-напрѣдъ се опитаха да влѣзатъ въ грѣцкото село Станимака (1000 къшти грѣцки 800 български и 80 турски). Грѣцити отъ това село съ влианието на тѣхнити съотечественици въ Пловдивъ, зеа изволение да иматъ орѣжие, и имъ се проводи едно количество барутъ и куршуми изъ Пловдивъ. И така тии бѣха въ състояние да се бранетъ сами и това не слѣдствите на бързити прѣдставления на грѣцкии вице-консулъ, който зе връзъ себе си отговорността да имъ се изволи да се бранетъ сами и направи пашата отговоренъ за всичкити нападениа. Тѣмъ до една извѣстна степенъ имъ помогна Хаджи-Хамидъ, мюдюринъ тѣ, благодарение на добрата му волна, селото се спаси. Той сполучи да отдалечи Турцити, които искаха да наклевететъ (компромитиратъ) християнети, та бѣха сполучили прѣзъ ноштъта да се вмѣкнатъ въ црѣквата и се опитваха да стоваретъ тамъ барутъ.

Тиа помаци и баши-бозуцити, като неможаха да влѣзатъ въ Станимака, отидоха въ българското село Лѣсково, когето изгориха до основание и отъ тамъ въ Аворово, когето оплѣниха и убиха едно.

Кога дойдоха въ Перушгича, събраха се съ тѣхъ помацити отъ Устина и отъ нѣкои други села. Прѣди да нападнатъ на Перушгича, тии разграбиха и изгориха манастиръ тѣ св. Тодоръ, построенъ на една близна височина, както и манастирети св. Богородица и св. Врачъ, близу до Кричимъ.

Близу до 6—700 Перушгичане побѣгнаха въ Пловдивъ, а останалити се рѣшиха да се бранетъ. Съ таа цѣль, тии нанесоха вода и нѣштата за надене въ училиштето и въ двѣтѣ црѣкви и захванаха отбрани-